

ЖИЗНЕНИ ФАКТОРИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ЦЪРКОВНИЯ ЖИВОТ

(Събота – Втора сутрешна сесия)

Пето съобщение

Факторът на истинското единокъшие

Пасажи от Писанията: Деян. 1:14; 2:46; 4:24; 5:12; 15:25; Римл. 15:6

I. Истинското единокъшие в църквата е практикуването на единството на Тялото, което е единството на Духа – Еф. 4:3-6:

- А. От Ефесяни 4:4-6 се вижда, че нашето практикуване на единството се основава на качеството на единството в църквата: един Дух, един Господ, един Бог, едно Тяло, една вяра, едно кръщение и една надежда.
- Б. Практикуването на истинското единокъшие в църквата е прилагането на единството – Деян. 1:14; 2:46.
- В. Практикуването на единството върви ръка за ръка с единокъшието. Когато практикуваме единството, то се превръща в единокъшие – 15:25:
 - 1. В Евангелието от Йоан Господ наблюдава на единството, но в Деяния акцентът пада върху единокъшието – Йн. 10:30; 17:11, 21-23; Деян. 1:14; 2:46; 4:24; 15:25.
 - 2. Вододелът, който разделя Евангелията от Деяния, е единокъшието на сто и двацетте ученици – 1:14:
 - а. Те бяха станали едно в Тялото. В това единство те постоянстваха единокъшно в молитва – Еф. 4:3-6; Деян. 1:14.
 - б. Когато апостолите и вярващите практикуваха църковния живот, те го практикуваха в единокъшие – 2:46; 4:24; 5:12.
- Г. Единокъшието е сърцето, сърцевината, ядрото на единството – Еф. 4:3; Деян. 4:24; Римл. 15:6:
 - 1. Единството е като физическото тяло, а единокъшието е като сърцето в тялото.
 - 2. Нашата духовна болест е като болест на сърцето в тялото. Болестта сред нас се състои в това, че нямаме достатъчно единокъшие, в резултат на което ние пазим единството с „болно сърце“.

II. Единокъшието обозначава хармонията в нашето вътрешно същество, в нашия ум и воля – Деян. 1:14:

- А. В Деяния 1:14 старогръцката дума *хомотюмадон* се използва в смисъла на единокъшие:
 - 1. Тази дума произлиза от думите *хѐмо*, „еднакъв“, и *тюмѐс*, т.е. „ум, воля, цел (душа, сърце)“, и означава хармония на вътрешното чувство в цялото същество на човека.
 - 2. Трябва да имаме един ум, една воля и една цел около и в душата си и сърцето си. Това включва цялото ни същество.
- Б. В Матей 18:19 старогръцката дума *сюмфонѐо* се използва в смисъла на единокъшие:
 - 1. Тази дума означава „намирам се в хармония, в съзвучие“ и обозначава хармоничните звуци, издавани от музикални инструменти или от човешки гласове.
 - 2. Единокъшието, или хармонията на вътрешните чувства между вярващите, е като хармонична мелодия.
 - 3. Когато сме в единокъшие, ние се превръщаме в Божия мелодия. Ние се превръщаме в поема, и то не само от писмена гледна точка, но и от гледна точка на звука, на гласа, на мелодията.

III. Скрепяващият и опазващ фактор на единодушието е апостолското учение – Деян. 2:42, 46:

- А. Практикуването на единството – единодушието – съответства на апостолското учение – 42-ри стих.
- Б. В Деяния се казва, че сред вярващите цареше единодушие, и че всички те постоянстваха в учението на апостолите.
- В. Апостолите учеха всички светии по всички места и във всички църкви на едно и също нещо – 1 Кор. 4:17; 7:17; 11:16; 14:33б-34:
 - 1. Ние също трябва да поучаваме едно и също нещо във всички църкви във всички държави по цялата земя – Мт. 28:19-20.
 - 2. В Новия Завет няма мисъл, затова че дадено учение е добро за една църква, но не е добро и за другите църкви. Напротив, Новият Завет разкрива, че всички църкви еднакво приемаха ученията – Тит 1:9.

IV. Когато практикуваме единодушието, трябва да се учим да бъдем в един дух и в една душа – Фил. 1:27:

- А. Трябва да се обръщаме към духа си и след това да навлизаме в душата си с един дух, за да можем да бъдем в единодушие – 2:2, 5; 4:2.
- Б. Ако искаме да имаме фактора на истинското единодушие, трябва да бъдем „съединени в един ум и в една мисъл“ – 1 Кор. 1:10; 7:25, 40:
 - 1. Проблемът, който ни пречи да осъществим единодушието в църковния живот, е нашето мнение – Мт. 16:22-25; Фил. 2:2; 4:2.
 - 2. Нашето мнение е най-вредният фактор в Господното дело, в църковния живот и в духовния живот – 1 Кор. 1:10-13а.
 - 3. Мненията са признак на тъмнина (Йн. 11:9-10). Всеки път, когато изразяваме мнение, което е противоположно на Господната воля, това наше мнение показва, че ходим в тъмнина.
 - 4. Господ никога не действа въз основа на мненията на хората. Той винаги действа според собствената Си воля и никога не се оставя да бъде повлиян нито от нашите мнения, нито от нашите молитви, построени върху нашите мнения – 1 Йн. 5:14-15.
- В. Да бъдем в единодушие, означава да бъдем едно в цялото си същество. Това води до единство във външното ни говорене – Римл. 15:5-6:
 - 1. Да имаме един ум и една уста, означава, че имаме само една Глава – Христос, – защото само Главата има ум и уста. Трябва да мислим с Христовия ум и да говорим с устата на Главата – Кол. 1:18а; Фил. 2:2, 5; 4:2.
 - 2. Когато сме в единодушие, ние говорим едно и също нещо, ние говорим с една уста.
 - 3. Единственият начин да бъдем единодушни с една уста е като даваме място на Христос да бъде всичко в сърцето ни и в устата ни за прослава на Бога – Еф. 3:17а, 21.

V. Единодушието е ключът към всички благословения в Новия Завет – Деян. 1:14; Еф. 1:3; Римл. 15:29:

- А. Трябва да ценим Божието благословение и да осъзнаваме, че всичко в църковния живот зависи от Божието благословение – Еф. 1:3.
- Б. Всички ние искаме църквите да получават Божието заповядано благословение – Пс. 133:3.
- В. В практикуването си на църковния живот трябва да знаем как църквата да се намира под „пълнотата на Христовото благословение“ – Римл. 15:29:
 - 1. За нас е много важно да разберем, че Божието благословение може да дойде само върху състоянието на единодушие, защото Бог благославя само единодушието – Деян. 2:46.

2. За да можем да получим Божието благословение, трябва да практикуваме единството, а единството се практикува чрез единомушието – 4:24; 15:25; Римл. 15:6.